

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobce: nezl. B. M. L. B.**, nar. „X“, zastoupený zákonnou zástupkyní MUDr. T. L. B., oba bytem „X“, zastoupené JUDr. Markétou Soukupovou, advokátkou se sídlem J. Průchy 1915, Most, proti **žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem v Praze 2, ul. Na Poříčním právu č. p. 376/1, PSČ 120 00, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7.3.2013, sp. zn. SZ/1006/2012/9S-ÚSK, č.j. MPSV-UM/2026/13/9S-ÚSK,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí, odboru odvolání a správních činností nepojistných dávek, referátu odvolání a správy agendy Ústecký kraj ze dne 7.3.2013, sp. zn. SZ/1006/2012/9S-ÚSK, č.j. MPSV-UM/2026/13/9S-ÚSK, se **z r u š u j e p r o v a d y řízení** a věc se **v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **p o v i n e n** žalobci **zaplatit** náhradu nákladů řízení ve výši **5 749,40 Kč**, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce, jehož jménem jednala jeho matka, jakožto zákonná zástupkyně, se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce u zdejšího soudu v zákonem stanovené lhůtě domáhal přezkoumání zákonnosti a následného zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 7.3.2013, sp. zn. SZ/1006/2012/9S-ÚSK, č.j. MPSV-UM/2026/13/9S-ÚSK, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajská pobočka Ústí nad Labem, (dále jen „úřad práce“) ze dne 13.9.2013,

č.j. MPSV-UP/1204491/12/AIS-ZDP, jímž nebyl žalobci přiznán příspěvek na zvláštní pomůcku – motorové vozidlo.

Žalobce namítl, že odůvodnění rozhodnutí správních orgánů v dané věci dle jeho názoru neodpovídá požadavkům kladeným na ně v ustanovení § 68 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Uvedl, že v prvostupňovém rozhodnutí je pouze uvedeno, že z posudkového hodnocení vyplývá, že v daném případě nejde o osobu, která má těžkou vadu nosného nebo pohybového ústrojí anebo těžkou nebo hlubokou mentální retardaci. Dle žalobce se prvostupňový orgán nijak nevypořádal s námitkami týkajícími se těžkostí s dopravou prostřednictvím městské hromadné dopravy do školy a na lékařská vyšetření. Obdobnou vadou dle žalobce trpí i žalobou napadené rozhodnutí. I v tomto rozhodnutí je pouze opsán posudek Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí a následně je uvedeno, že s ohledem na závěr posudku nezbyvá žalovanému než odvolání zamítnout. Žalobce trvá na tom, že se žalovaný nevypořádal s odvolacími námitkami, když z rozhodnutí nijak nevyplývá, proč byly tyto námitky shledány mylnými, bezpředmětnými či za důkazy vyvrácené.

Dále žalobce namítal, že se správní orgány nedostatečně zbývaly otázkou, zda posudky o zdravotním stavu žalobce jsou pro rozhodnutí v dané věci dostatečně průkazné, přezkoumatelné a zda v konečném výsledku objektivně vyhodnocují, zda žalobce je osobou trpící zdravotním postižením, jež odůvodňuje přiznání příspěvku na zvláštní pomůcku – motorové vozidlo. Zdůraznil, že jeho zdravotní postižení je velice specifické a značně diferencovaně se projevující. Tato skutečnost nebyla v předmětných zdravotních posudcích nijak zkoumána. V důsledku toho dle žalobce tyto posudky neposkytují objektivní zhodnocení jeho zdravotního stavu. Uvedl, že trpí Aspergerovým syndromem, který patří mezi poruchy autistického spektra a je tzv. pervazivní vývojovou poruchou, která záporně mění celou osobnostní a psychosociální úroveň člověka. Poukázal na skutečnost, že v rozporu se závěry zdravotních posudků, tyto posudky obsahují skutečnosti, které mohou vést k závěru, že žalobce je osobou trpící zdravotním postižením, jež odůvodňuje přiznání příspěvku na předmětnou zvláštní pomůcku. Takovými skutečnostmi jsou v posudcích uvedené odchylky v psychomotorickém vývoji, potvrzení PAS – Aspergerova syndromu, potíže v sociální komunikaci, potíže v sebeobsluze, nesoběstačnost, nutný dohled 24 hodin denně, výrazné obtíže v komunikaci, potíže se soustředěním, potíže ve vztahu k ostatním, denní konflikty s okolím, diagnóza dyslalie, ADHD a dyspraxie, neschopnost uplatnit své schopnosti, hyperaktivita, zbrkllost, přecitlivělost na hluk, afektivní záchvaty, hlučnost, obtíže s koordinací pohybů, narážení do předmětů, úzkostné stavy, vážnoucí sociabilita apod. Žalobce uvedl, že se posudková komise nijak nevypořádala se závěry posudku psycholožky PhDr. T., Ph.D. ze dne 1.11.2012. Žalobce poukázal na obtíže spojené s využíváním veřejné dopravy, kdy je pro své chování vyplývající z jeho postižení vylučován z přepravy. Uvedl, že posudkoví lékaři dospěli k posudkovým závěrům „od stolu“ a že reálná situace při přepravě je zcela odlišná. Namítá, že posudky použití při rozhodování správních orgánů v dané věci nepřinášejí komplexní objektivní zjištění jeho zdravotního stavu, a považuje je za nedostatečné, neboť objektivně nevyhodnocují jeho zdravotní stav. Trvá na tom, že pro účely příspěvku na pořízení motorového vozidla jeho zdravotní postižení je na hranici těžké mentální retardace, což odůvodňuje přiznání tohoto příspěvku.

Rovněž poukázal na článek zveřejněný na internetových stránkách Ministerstva práce a sociálních věcí, ze kterého vyplývá, že i osobám s obdobnou pervazivní vývojovou vadou,

jakou trpí žalobce, lze přiznat nárok na přiznání předmětného příspěvku na pořízení motorového vozidla.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Žalovaný zrekapituloval průběh správního řízení. Uvedl, že v rámci odvolacího řízení posuzovala zdravotní stav žalobce posudková komise v odborném složení, kdy členem byla i dětská neuroložka. Z posudku je zřejmé, že posudková komise měla k dispozici dostatečnou odbornou zdravotní dokumentaci. Dále zdůraznil, že žalobce byl u jednání komise přítomen i se svým zákonným zástupcem. Žalovaný trvá na tom, že posudek byl vypracován na základě objektivních podkladů a lze jej tudíž považovat za objektivní a odborný podklad pro rozhodnutí v dané věci.

Dále žalovaný citoval rozhodnou právní úpravu týkající se přiznání příspěvku na zvláštní pomůcku. Rovněž uvedl, že dle jeho názoru je odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí plně v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu, protože je v rozhodnutí uveden podklad, na základě kterého bylo rozhodováno a je uvedeno i jeho zhodnocení v tom smyslu, že tento důkazní prostředek považuje za objektivní, úplný a přesvědčivý.

Žalovaný zdůraznil, že námitky uvedené v odvolání nemohou ovlivnit skutečnost, zda posuzovaná osoba trpí zdravotním postižením, na jehož základě je příspěvek na zvláštní pomůcku – motorové vozidlo poskytován. Rozhodnutí odvolacího orgánu je vázáno na posudek o zdravotním stavu. Tento posudek nebyl dle žalovaného považován za nedostatečně zpracovaný, aby bylo nutné žádat o doplňující posouzení. Dle žalovaného ani žalobce nezpochybnil v rámci správního řízení tento podklad rozhodnutí. Žalovaný uvedl, že v lékařských zprávách ani v žalobě není uvedeno, že by žalobci byla diagnostikována těžká nebo hluboká mentální retardace, stav na rozhraní mentální retardace nebo těžká vada nosného nebo pohybového ústrojí.

Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou, ve které uvedl, že nesouhlasí s vyjádřením žalovaného a setrval na svých námitkách uvedených v žalobě.

Při jednání soudu právní zástupkyně zákonného zástupce žalobce přednesla žalobu shodně jako v jejím písemném vyhotovení a ve shodě se zněním repliky. Dále uvedla, že dle vyhl. č. 388/2013 Sb., která se vztahuje k posuzování zdravotního postižení osob, kterým se přiznává předmětný příspěvek je s účinností od 1. 1. 2014 v příloze č. 4, bod 3 písm. l) uvedeno postižení: střední, těžká nebo hluboká mentální retardace nebo demence, je-li IQ nižší než 50. Dále pod písm. m) téže přílohy je uvedeno: psychické postižení se ztrátou duševních kompetencí, s neschopností komunikace a orientace včetně nízkofunkčního typu autismu, neurodegenerativní postižení s akinézou, mnohočetnými hybnými komplikacemi a těžkými neuropsychickými projevy. Právní zástupkyně trvala na tom, že uvedené specifikace postižení plně korespondují se zdravotním stavem žalobce. Poukázala na skutečnost, že již v době podání žádosti byl jeho zdravotní stav hodnocen jako stav na úrovni středně těžké mentální retardace. Stejně tak z posudku vyhotoveného APLA Praha ze dne 1.11.2012 vyplývá, že žalobci byl diagnostikován Aspergerův syndrom nízké až středně funkční. Rovněž poukázala na skutečnost, že v prosinci 2011 byl příspěvek na zakoupení motorového vozidla přiznán pro dítě, které je postiženo obdobným způsobem jako žalobce. K tomuto přiznání došlo rozhodnutím Magistrátu města Mostu ze dne 7.12.2011,

č.j. MmM/135731/2011/OSV/MM. Dále zdůraznila, že posudek posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí neposkytuje objektivní hodnocení skutkového stavu i s poukazem na skutečnost, že Aspergerův syndrom je postižení v sociální komunikaci, které jednoznačně nepřísluší posuzovat neurologovi, ale patří do odbornosti psychiatra. Dále právní zástupkyně poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4.9.2011, sp. zn. 4 Ads 82/2011, kde Nejvyšší správní soud judikoval názor, že aby mohl být posudek přesvědčivý, musí se srozumitelně a bez vnitřních rozporů vypořádat se všemi relevantními skutečnostmi a jeho závěry nesmí být zpochybněny obsahem jiného posudku nebo lékařské zprávy. Právní zástupkyně zákonného zmocněnce žalobce poukázala na skutečnost, že dle jejího názoru posudek komise Ministerstva práce a sociálních věcí v dané věci ze dne 16.1.2013 je v rozporu se zprávami z APLA Praha. Poukázala na rozhodnutí Úřadu práce ČR ze dne 8.1.2015, č.j. 7695/15/MO, kterým byl B. L. B. přiznán nárok na průkaz osoby se zdravotním postižením „ZTP/P“.

Žalovaný se z účasti na jednání písemně omluvil.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

S ohledem na námitky uplatněné žalobcem soud poukazuje na právní úpravu nároku na přiznání příspěvku na zvláštní pomůcku – motorové vozidlo. Dle § 9 odst. 2 zák. č. 329/2011 Sb., o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením (dále jen „zákon o poskytování dávek“), má nárok na příspěvek na zvláštní pomůcku poskytovaný na pořízení motorového vozidla osoba, která má těžkou vadu nosného nebo pohybového ústrojí anebo těžkou nebo hlubokou mentální retardaci charakteru dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, a její zdravotní stav nevyklučuje přiznání tohoto příspěvku. Dle článku I. bodu 4 přílohy k výše citovanému zákonu se za zdravotní postižení odůvodňující přiznání příspěvku na zvláštní pomůcku na pořízení motorového vozidla považují těžké vady nosného nebo pohybového ústrojí uvedené v čl. I. bodu 1 přílohy kromě anatomické ztráty podstatných částí jedné horní a jedné dolní končetiny v předloktí a výše a v bérce a výše, a těžká nebo hluboká mentální retardace a stavy na rozhraní těžké mentální retardace.

V daném případě žalovaný požádal o posouzení zdravotního stavu Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí, detašované pracoviště v Ústí nad Labem. Komise po jednání konaném dne 16.1.2013 vyhotovila posudek. V posudku komise konstatovala, z jakých podkladů vycházela a uvedla, že dané podklady shledala jako dostatečné. Následně stručně zrekapitulovala obsah lékařské zprávy ošetřujícího lékaře žalobce, zprávy z vyšetření v APLA Praha ze dne 1.3.2011 a závěry k nimž dospěla MUDr. N. při vyšetření přímo při jednání komise. Následně komise dospěla k tomuto posudkovému závěru: „Posudková komise

MPSV po prostudování spisové dokumentace a vlastním vyšetření posuzovaného dítěte odbornou lékařkou v oboru pediatrie a dětské neurologie dospěla k posudkovému závěru, že posuzovaný chlapec nesplňuje posudková kritéria pro dosažení příspěvku na zvláštní pomůcku – motorové vozidlo.“

Posudek uvedeného obsahu považuje soud za zcela nedostačující podklad pro následně učiněné rozhodnutí žalovaného. V uvedeném posudku zcela absentuje zhodnocení zdravotního stavu žalobce ve vztahu k rozhodným kritériím pro přiznání předmětného příspěvku a absentuje uvedení důvodů, které komisy k jejímu závěru vedly. V daném případě je nesporné, že žalobce netrpí těžkou vadou nosného nebo pohybového ústrojí. Bylo proto na komisi, aby zhodnotila zdravotní stav žalobce v oblasti psychické. Komise měla zhodnotit, zda jeho zdravotní postižení způsobuje u žalobce mentální retardaci, či stavy mentální retardaci odpovídající a hlavně uvést na základě jakých skutečností k takovému závěru dospěla. V případě, že by komise dospěla k závěru, že žalobcovo zdravotní postižení mělo vliv na jeho mentální úroveň, měla zhodnotit, o jak vážnou mentální retardaci se u něho jedná. Na výše uvedené požadavky ovšem komise zcela rezignovala a omezila se na zcela nezodpovědný obecný závěr, že žalobce nesplňuje posudková kritéria pro dosažení příspěvku na zvláštní pomůcku – motorové vozidlo.

V daném případě soud dospěl k závěru, že žalovaný při vydání žalobou napadeného rozhodnutí vycházel z neúplného a nepřesvědčivého posouzení zdravotního stavu žalobce ve vztahu ke skutečnostem rozhodným pro posouzení jeho nároku na příspěvek na zvláštní pomůcku – motorové vozidlo. Takovou skutečnost je nutno považovat za vadu řízení, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci samé. Bylo na žalovaném, aby posoudil úplnost a přesvědčivost daného posudku a případně si vyžádal jeho doplnění. To však žalovaný neučinil a na základě posudku, který z výše uvedených důvodů soud shledal jako neurčitý a nepřesvědčivý, rozhodl ve věci. Tímto postupem žalovaný zatížil žalobou napadené rozhodnutí vadou řízení, neboť žalobou napadené rozhodnutí nemůže mít oporu v takto nedostatečně zjištěném skutkovém stavu a předmětná věc vyžaduje zásadní doplnění správního spisu o řádně odůvodněný posudek zdravotního stavu žalobce.

Žalobou napadené rozhodnutí je tedy zatíženo vadou řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.

Vzhledem ke shledání výše uvedené vady řízení, která mohla mít zásadní vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé, se již soud nezabýval dalšími námitkami žalobce, neboť to shledal za nadbytečné.

S ohledem na výše uvedené soud uzavřel, že žalobou napadené rozhodnutí žalovaného je zatíženo vadou řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s., a proto soud toto rozhodnutí dle § 78 odst. 4 s.ř.s. ve výroku ad I. zrušil pro vady řízení a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení bude pak správní orgán podle § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem, který byl vysloven v tomto zrušujícím rozsudku.

Žalobce byl v projednávané věci plně úspěšný, a proto soud podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. uložil žalovanému povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení o žalobě ve výši 5 749,40 Kč, která se skládá z částky 3 000,- Kč za 3 úkony právní služby po 1 000,- Kč poskytnuté zástupkyní JUDr. M. S. [podle § 7, § 9 odst. 2, § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění účinném do 31.12.2012], z částky 900,- Kč za s tím související tři paušály po 300,- Kč, z částky 200,- Kč

jako náhrady za promeškaný čas cestou k soudu mimo sídlo advokáta za dvě půlhodiny po 100,- Kč, z částky 651,60 Kč za jízdné právního zástupce z Mostu do Ústí nad Labem k jednání soudu a z částky 997,80 Kč odpovídající 21% DPH, kterou byl zástupce žalobce podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 26. ledna 2015

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová